

การออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่ง เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี

Designing Yarn Scrap Material to Decorate Ladies Costumes

กานต์สุดา ประภาศวุฒิสาร¹, จักรพันธ์ รูปงาม² และ เกษมสุข เขียวทอง³
Karnsuda Prakasvudhisarn¹, Jakkrapan Roopngam² and Kasaemsook Kiewthong³

^{1, 2}คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

^{1, 2}Faculty of Home Economics Technology, Rajamagala University of Technology Krungthep

³คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

³Faculty of Science and Technology, Rajamangala university of technology Tawan-ok

Email: kasaemsook_ki@rmutto.ac.th

Received December 6, 2022; **Revised** February 5, 2023; **Accepted** March 19, 2023

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the designs of yarn waste materials for women's costume decoration and 2) to evaluate the opinions of a sample group towards the product design of women's costumes from yarn waste materials. The data was collected from unstructured interviews and opinion assessments. Inductive approach, mean, and standard deviation were used for data analysis. The results of the opinion survey from the sample group of 100 persons towards the overall designs were at a very appropriate level, with a mean of 4.34 and a standard deviation of 0.50. When considering each pattern of the product design, pattern number 1: basket, received the first-place score at the most appropriate level with a mean of 4.37 and a standard deviation of 0.49. While other patterns: No.2: bag, No.3: hat and NO.4: shoes received the scores at the very appropriate level.

Keywords: Design; Material from waste yarn; Decorate the Costumes

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี 2) ประเมินความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษเส้นด้าย เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินความคิดเห็นที่มีต่อเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุเศษเส้นด้าย วิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย และวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้าย จำนวน 100 คน พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ค่าเฉลี่ย 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของรูปแบบผลิตภัณฑ์พบว่า รูปแบบที่ 1 ตะกร้า กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนเป็นอันดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49 อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ส่วนรูปแบบที่ 2 กระเป๋า รูปแบบที่ 3 หมวก รูปแบบที่ 4 รองเท้า มีคะแนนอยู่ในระดับเหมาะสมมาก

คำสำคัญ: การออกแบบ; วัสดุจากเศษเส้นด้าย; เครื่องประกอบการแต่งกาย

บทนำ

ในยุคอุตสาหกรรมขยายตัวมีการใช้ทรัพยากรเป็นจำนวนมากในการนำมาแปรรูปเพื่อเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มากมาย จากภาพรวมการค้าระหว่างประเทศของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย ในเดือนเมษายน 2565 พบว่า การส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.7 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อน การพิจารณามูลค่าการส่งออกแยกตาม 4 ผลิตภัณฑ์หลัก อันประกอบด้วยเส้นใยประดิษฐ์ เส้นด้าย ผ้าฝ้าย และเครื่องนุ่งห่ม ในเดือนเมษายน 2565 พบว่าทั้ง 4 ผลิตภัณฑ์ขยายตัวเพิ่มขึ้น และเมื่อพิจารณาในภาพรวมมูลค่าการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยไปยังตลาดสำคัญ พบว่า มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นในตลาดสหรัฐอเมริกาและอินโดนีเซีย (Textile Industry Development Institute, 2022) รวมถึงการนำเข้าผ้าต่าง ๆ เติบโตเช่นกัน (Government Savings Bank, 2017) จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยก็นับเป็นอีกหนึ่งกลุ่มอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศไทยในปัจจุบัน ทั้งนี้ในกระบวนการผลิตสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเพื่อส่งออกและการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศยังมีปริมาณการผลิตมากเท่าใด ย่อมหมายถึงการมีปริมาณเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ในปัจจุบันปัญหาดังกล่าวจะพบมากในภาคอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมการปั่นด้าย หรือการผลิตเส้นด้าย การผลิตผืนผ้า และรวมถึงกระบวนการผลิตเครื่องนุ่งห่มและผลิตภัณฑ์ทุกประเภท จากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมวิสาหกิจชุมชนและชุมชน (Hattayanonont, 2013) อันส่งผลให้ปัจจุบันโลกกำลังเผชิญปัญหาจากมลภาวะหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ระบบอุตสาหกรรมสิ่งทอในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญดังกล่าวข้างต้น ซึ่งกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมสิ่งทอควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อสิ่งแวดล้อมโดยอาศัยองค์ความรู้และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องในการผลิตและการพัฒนา (Umasin, 2018) หรือรวมถึงการนำวัสดุเหลือใช้จากกระบวนการผลิตมาออกแบบสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่หรือต่อยอดผลิตภัณฑ์อื่น ๆ อย่างที่พบเห็นกันแพร่หลายทั่วไปจากการนำเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้งมาใช้ ได้แก่ การผลิตเป็นเครื่องใช้ในบ้าน จัดทำเป็นผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก หรือการประดิษฐ์เป็นผ้าทำความสะอาด ผ้า

ห่ม พรหมเช็ดเท้า เป็นต้น เส้นด้ายสังเคราะห์นั้นเป็นเศษเส้นด้ายจากโรงงานอุตสาหกรรมผ้า จัดอยู่ในประเภทขยะทั่วไปประเภทขยะแห้ง เป็นสิ่งเหลือใช้ที่มีความชื้นอยู่น้อยจึงไม่ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็น ขยะชนิดนี้ไม่เกิดการเน่าเหม็นไม่มีอันตรายร้ายแรง แต่จะส่งผลทำให้เกิดความไม่เป็นระเบียบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเศษเส้นด้ายเหล่านี้ล้วนมีความโดดเด่นของสีสันทันที่หลากหลายในตัว มีสมบัติเหนียวยืดตัว มีการยืดออกและการหดกลับของเส้นด้าย มีความคงทนต่อการขัดถูของเส้นด้าย และมีความคงทนต่อแสง (SL Thai Textile, 2020) ซึ่งเหมาะสมเป็นอย่างยิ่งต่อการนำมาออกแบบเป็นเครื่องประดับประกอบการแต่งกายเพื่อให้เป็นทางเลือกแก่ผู้บริโภค เนื่องจากมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับผ้าต่าง ๆ ที่นำมาตัดเย็บเป็นเครื่องแต่งกาย จากงานวิจัยของ Chooseng et al. (2012) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์เศษเส้นด้ายไหมเหลือทิ้ง เพื่อใช้ทำเครื่องประดับสตรี โดยออกแบบและคัดเลือกรูปแบบที่เหมาะสมจำนวน 5 รูปแบบ เพื่อนำมาผลิตชุดเครื่องประดับเศษเส้นด้ายไหมเป็นต้นแบบ จากนั้นนำไปฝึกอบรมถ่ายทอดความรู้ ซึ่งผลสำรวจความพึงพอใจของผู้รับการอบรมพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในการอบรมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์จากเศษเส้นด้ายยังถือว่าไม่ได้รับการรังสรรค์ผลงานให้เป็นที่รู้จักมากนัก หรืออาจกล่าวได้ว่ารูปแบบผลิตภัณฑ์ยังขาดการพัฒนาให้หลากหลายต่อการนำไปใช้งาน ดังนั้นการเพิ่มมูลค่าให้แก่เศษเส้นด้ายเหลือทิ้งจึงเป็นกระบวนการอพอไซเคิล คือ กระบวนการแปลงสภาพวัสดุเหลือใช้ หรือการทำให้วัสดุหรือผลิตภัณฑ์ที่ไม่สามารถใช้งานตามหน้าที่เดิมให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีคุณภาพและมีมูลค่าสูงขึ้น อีกทั้งยังเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Noyraiphoom & Intrachooto, 2017) และประกอบกับการออกแบบให้เป็นผลิตภัณฑ์ประกอบเครื่องแต่งกาย โดยกำหนดลักษณะของผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด และสอดคล้องกับการพัฒนาเชิงนโยบายเพื่อเปลี่ยนเศรษฐกิจแบบเดิมไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ด้วยวิถีทางแห่งนวัตกรรมการเพิ่มมูลค่า ซึ่งสินค้ากลุ่มเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีเป็นกลุ่มสินค้าที่มีอัตราการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และมีความต้องการของผู้บริโภคอยู่จำนวนมาก

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในแนวคิดการออกแบบสร้างสรรค์ผลงาน โดยการนำเศษเส้นด้ายที่เหลือทิ้งจากภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ มาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีและนำเทคนิคการร้อยเส้นด้ายเข้ามาใช้ในกระบวนการจัดทำผลิตภัณฑ์ หมวก รองเท้า กระเป๋า ตะกร้า เพื่อเป็นการช่วยลดปริมาณขยะจากเศษด้ายซึ่งก่อให้เกิดมลภาวะ ลดปัญหาขยะตกค้าง อีกทั้งยังเป็นการสร้างองค์ความรู้ที่หลากหลายเพื่อนำไปสู่การพัฒนาอาชีพ เป็นทางเลือกให้แก่ชุมชนที่เกี่ยวข้องหรือผู้ที่สนใจทั้งภาครัฐ เอกชน หรือกลุ่มแม่บ้านในการพัฒนาทักษะฝีมือในการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายสำหรับใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี
2. เพื่อประเมินความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกาย สำหรับสุภาพสตรีในการตกแต่งด้วยวัสดุจากเศษเส้นด้าย

ทบทวนวรรณกรรม

การออกแบบผลิตภัณฑ์แฟชั่น ซึ่งองค์ประกอบของผลิตภัณฑ์แฟชั่น สามารถแบ่งประเภท ได้แก่ 1) เสื้อผ้า เช่น เสื้อผ้าจำพวกเสื้อผ้าผู้ชาย เสื้อผ้าผู้หญิง และเสื้อผ้าเด็ก และ 2) เครื่องประดับ หรือเครื่องประกอบการแต่งกาย สินค้าจำพวกเครื่องประดับสินค้าแฟชั่นปัจจุบันเป็นเครื่องประดับเครื่องแต่งกายมากกว่าในอดีต นักออกแบบชาวต่างชาติ เช่น อิตาลี ฝรั่งเศส ที่มีชื่อเสียงประสบความสำเร็จด้านการออกแบบเครื่องประดับ ผลงานส่วนใหญ่เป็นเครื่องประดับประเภทเครื่องประดับเครื่องแต่งกาย ทั้งนี้อาจเป็นด้วยกลุ่มผู้ใช้เครื่องประดับแตกต่างจากอดีต แตกต่างด้วยวัย รสนิยม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ปัจจุบันเป็นยุคดิจิทัล คอมพิวเตอร์ รวดเร็ว แข่งกับเวลา วัฒนธรรมที่หายาก วัสดุธรรมชาติวัสดุแปลกใหม่มีอิทธิพลต่อการออกแบบ การออกแบบมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงถึงตำแหน่งหน้าที่ ได้แก่ เครื่องหมายต่าง ๆ อันแสดงถึงยศศักดิ์ เพื่อแสดงออกถึงเอกลักษณ์ เช่น เครื่องประดับของแต่ละชาติ เผ่า กลุ่ม หมู่ และคณะที่มีการยอมรับก็จะมีเครื่องประดับที่เป็นสัญลักษณ์เฉพาะของแต่ละประเทศหรือแต่ละท้องถิ่น และเพื่อความสวยงาม เช่น เครื่องประดับกาย เครื่องประดับศีรษะ และเครื่องประดับเสื้อผ้า (Thitajaree, 2000)

โดยการออกแบบนั้นต้องมีหลักเกณฑ์ในการยึดถือปฏิบัติที่ถูกต้อง และเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักออกแบบ ประกอบไปด้วยหน้าที่ของการนำไปใช้ (Function) เป็นสิ่งแรกที่นักออกแบบจะต้องคำนึงเป็นอย่างยิ่ง เพราะการออกแบบในแต่ละสิ่งนั้นมีหน้าที่ใช้สอยไม่เหมือนกัน การออกแบบจะต้องออกให้เหมาะสมและถูกต้องมากที่สุด, ความประหยัด (Economy) การประหยัดในที่นี้หมายถึงการประหยัดวัสดุ และเงินที่นำมาลงทุนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณภาพดีเลิศขนาดโตก็ ถ้าต้นทุนในการผลิตสูงก็ไม่ถือว่าเป็นการออกแบบที่ถูกต้อง นอกจากจะมีต้นทุนที่ถูกแล้วแบบที่ออกนั้นตรงเป็นแบบที่ง่ายและเหมาะสม, ความทนทาน (Durability) การออกแบบที่ดีนั้นนอกจากจะประหยัดแล้วยังต้องคำนึงถึงความทนทานของวัสดุ ถึงแม้รูปแบบจะสวยงามเท่าใดแต่ถ้าขาดความทนทานคุณค่าของสิ่งนั้นก็จะต้องลงไป, วัสดุ (Material) การเลือกวัสดุต่าง ๆ ที่นำมาใช้งานนั้น นอกจากจะประหยัดแล้ว ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่ง เพราะ จะต้องเหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอยและความคงทนแข็งแรงของวัสดุนั้น, โครงสร้าง (Construction) โครงสร้างของกระเป๋าดังกล่าวมีความแข็งแรง, ความงาม (Beauty) ถ้าสิ่งต่าง ๆ ที่นักออกแบบได้กระทำให้ขึ้นโดย คำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้นยังไม่เป็นการเพียงพอ สิ่งที่มาอีกอย่างหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ คือ ความงาม ที่หมายถึงความพอดี ไม่มากไม่น้อยจนเกินไป การตกแต่งหรือการออกแบบนั้น ๆ จึงจะเหมาะสมและสวยงาม, ลักษณะเด่นพิเศษเฉพาะอย่าง (Personality) ไม่ว่าสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นหรือเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติก็จะมีลักษณะเด่นเฉพาะตัวของสิ่งนั้นอยู่ แต่ถ้าเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ออกแบบจะต้องเน้นจุดดีของแต่ละสิ่งออกมาให้เห็นเด่นชัด จึงจะถือได้ว่าการออกแบบนั้นสมบูรณ์

เครื่องประกอบการแต่งกาย เช่น กระเป๋า หมวก รองเท้า หรือแม้กระทั่งตะกร้าที่ตกแต่งสวยงามสำหรับมือถือหรือสะพาย กลายเป็นเครื่องประกอบการแต่งกายที่นิยมมากในปัจจุบัน โดยหลักการและแนวคิดในการจัดทำเครื่องประกอบการแต่งกาย แบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ 1) ความเป็นหน่วยเดียวกัน ต้องคำนึงถึงภาพรวมของงานแบบเป็นกลุ่มก้อน มองทุกอย่างสัมพันธ์กันหมด แล้วจึงค่อยแยกพิจารณาส่วนย่อย 2) ความสมดุล ความสมดุลเป็นหลักการพื้นฐานของการออกแบบทุกประเภท ต้องคำนึงถึงความพอดีไม่มากไม่น้อยเกินไป และ 3) ความสัมพันธ์ทางศิลปะ การวางองค์ประกอบอย่างเหมาะสม เพราะเครื่องประกอบการแต่งกายมีจุดขายที่ความงามและลักษณะเด่นเฉพาะอย่าง จึงต้องออกแบบให้เห็นส่วนดีของงานอย่างชัดเจน เพื่อสร้างความรู้สึกประทับใจให้เกิดแก่ผู้พบเห็น ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะต้องมีจุดเด่นเพียงจุดเดียว อาจมีมากกว่าหนึ่ง เพียงแต่ว่าดูโดยรวมแล้วจุดเด่นที่สองนั้นยังด้อยกว่าจุดแรก

Ponglawhapun (2021) ได้วิเคราะห์แนวคิดเครื่องประกอบการแต่งกายและแบ่งการสร้างสรรครูปแบบวัสดุประกอบเครื่องแต่งกายตามองค์ประกอบทางการออกแบบแฟชั่น ได้แก่ แนวคิด โครงร่างเงา สี สัน รายละเอียด ตกแต่ง และวัสดุ โดยองค์ประกอบทางการออกแบบทางแฟชั่น สามารถนำไปใช้ในส่วนเกินของอัตลักษณ์ตราสินค้า ตัวอย่างโครงร่างเงา เช่น โครงร่างเงาสีเหลี่ยมผืนผ้าแนวตั้ง สี สัน เช่น โทนมัสเซียม โทนมัสสด และโทนมัสสึนหลากหลาย รายละเอียดตกแต่ง เช่น ลายน้ำไหล การทอเกาะลวง การขีด การจก และการทอยกดอก วัสดุ เช่น เส้นด้ายสังเคราะห์ ฝ้ายธรรมชาติ และไหมธรรมชาติ วัสดุจากเศษเส้นด้ายที่เหลือจากการทอผ้าที่มีอยู่ 3 ประเภท คือ เส้นด้ายธรรมชาติ เรียกว่า Cotton หรือฝ้าย เส้นด้ายใยสังเคราะห์ เรียกว่า Polyester หรือโพลี และเส้นด้ายผสมมีส่วนผสมระหว่าง Cotton กับ Polyester ในส่วนของเส้นด้ายมีความละเอียดความหยาบของเนื้อผ้าที่ได้สามารถพิจารณาได้ โดยด้ายเบอร์ใหญ่ 20 คอตตอน 20 ทีซี ด้ายเบอร์กลาง 32 คอตตอน 34 ทีซี และด้ายเบอร์เล็กละเอียด 40 คอตตอน 45 ทีซี เศษเส้นด้ายจากโรงงานอุตสาหกรรมผ้า จัดอยู่ในประเภทขยะทั่วไป ประเภทขยะแห้ง เป็นสิ่งเหลือใช้ที่มีความชื้นอยู่น้อยจึงไม่ก่อให้เกิดกลิ่นเหม็น ขยะชนิดนี้ไม่เกิดการเน่าเหม็นไม่มีอันตรายร้ายแรง แต่จะส่งผลทำให้เกิดความไม่เป็นที่เรียบร้อยต่อสิ่งแวดล้อม

ดังนั้น การเลือกวัสดุมาใช้ทำเครื่องประกอบการแต่งกายอย่างเศษเส้นด้ายต้องพิจารณาให้เหมาะสมกลมกลืนกันโดยสภาพส่วนรวมทั้งหมด กระบวนการผลิตที่สัมพันธ์กับการออกแบบและประโยชน์ใช้สอย รวมถึงการรักษา สะดวก ง่ายและรวดเร็ว ไม่ยุ่งยากเกินความจำเป็น ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดในการออกแบบผลิตภัณฑ์แฟชั่นประกอบเครื่องแต่งกาย มาศึกษาพัฒนาเพิ่มเติมในการวิจัยเรื่อง การออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี ประกอบด้วยการพัฒนาสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากเศษเส้นด้ายด้วยเทคนิคการโรยเส้นด้าย 4 แบบผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ตะกร้า หมวก กระเป๋า และรองเท้า

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการออกแบบเพื่อสร้างสรรค์เครื่องประกอบการแต่งกายจากวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้สถิติแบบบรรยาย ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มเป้าหมายออกเป็น 2 กลุ่ม (Silpcharu, 2017) ดังนี้

1.1 ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกาย ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 10 ปีขึ้นไป ได้แก่

1.1.1 นักวิชาการด้านการออกแบบตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกาย จำนวน 2 ท่าน

1.1.2 นักออกแบบประจำห้องเสื้อสุภาพสตรี จำนวน 3 ท่าน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นสุภาพสตรี จำนวน 100 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง เพื่อใช้สัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายด้านการออกแบบและการสร้างสรรค์วัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี

2.2 แบบประเมินความคิดเห็นสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษเส้นด้าย

3. การรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษารวบรวมข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจาก 2 แนวคิดหลัก ได้แก่ เศษเส้นด้ายและเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี นำข้อมูลที่ได้มากำหนดเป็นแนวทางในการดำเนินการออกแบบ

3.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษเส้นด้าย พร้อมพัฒนาเครื่องมือโดยหาประสิทธิภาพของเครื่องมือด้วยการเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อวิเคราะห์ความเที่ยงของเนื้อหา (Index Item Congruent: IOC) (Soodsang, 2016)

3.3 เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเชิงลึก ด้วยแบบสัมภาษณ์ เพื่อนำมาวิเคราะห์ออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษเส้นด้าย

3.4 วิเคราะห์แนวโน้มของเครื่องแต่งกาย (Ponglawhapun, 2021) และแบ่งการออกแบบวัสดุประกอบการเครื่องแต่งกายตามองค์ประกอบของแนวคิดของการออกแบบเครื่องประกอบการแต่งกาย วัสดุเศษเส้นด้าย และรายละเอียดตกแต่งอื่น ๆ (U-tiswannakul, 2011) พร้อมจัดทำแบบร่างขั้นต้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาปรับปรุงแบบร่างขั้นต้น

3.5 จัดทำแบบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญจากแบบร่างขั้นต้น และกำหนดรายละเอียดการจัดทำวัสดุเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญอีกครั้งเพื่อสรุปแบบและนำไปตัดเย็บวัสดุด้วยเทคนิคการโรยเส้นด้าย

3.6 สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายด้วยแบบสอบถามลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุเศษเส้นด้าย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย จัดทำเป็นข้อมูลบรรยายและสรุป จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษเส้นด้าย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาจากการศึกษา ผู้วิจัยได้จำแนกตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยได้ ดังนี้

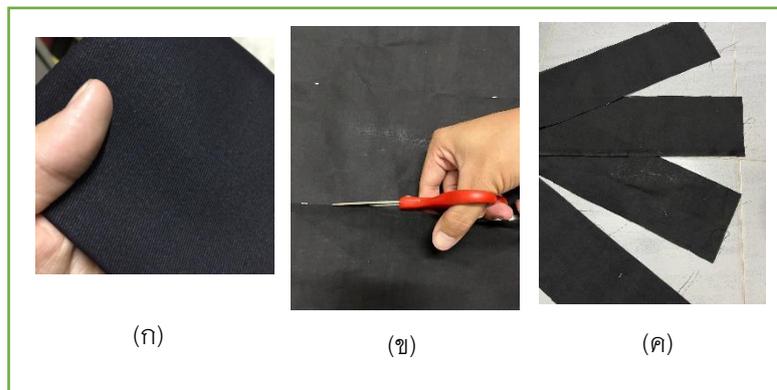
1. จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเชิงลึกเกี่ยวกับการออกแบบวัสดุจากเศษด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี พบว่า เครื่องแต่งกายของสุภาพสตรีส่วนใหญ่จะมีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้าขั้นตอนการออกแบบ และขั้นตอนการพัฒนาคอลเลคชั่นในฤดูกาลต่าง ๆ ดังนั้นการออกแบบวัสดุเพื่อประกอบการตกแต่งเครื่องแต่งกายของสุภาพสตรีจึงต้องคำนึงถึงการเริ่มต้นในการสร้าง แนวคิด รูปร่าง วัสดุ สีสน และเทคนิคที่จะนำไปใช้ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวทางการออกแบบได้ดังนี้

การกำหนดแนวคิด การออกแบบวัสดุประกอบเครื่องแต่งกายสำหรับสุขภาพสตรีควรคำนึงถึงปัจจัยสำคัญในการออกแบบ คำนึงถึงสุขภาพผู้ใช้ วาระและโอกาสที่ใช้ รวมถึงความสะดวกในการใช้งานสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หลากหลายโอกาสและควรเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

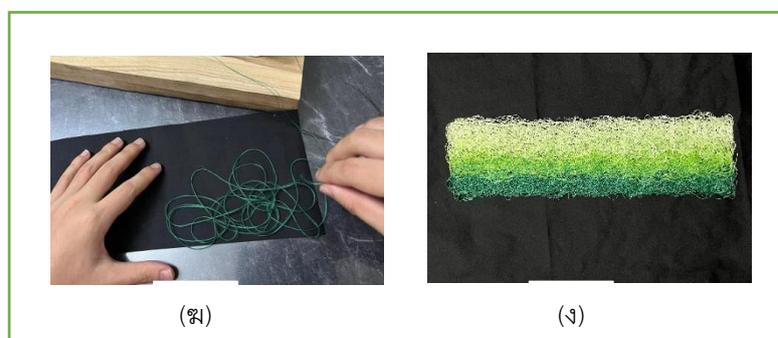
การกำหนดวัสดุ วัสดุประกอบเครื่องแต่งกายสำหรับสุขภาพสตรีควรใช้สอยได้อย่างสะดวกสบาย สัมพันธ์กับการออกแบบ มีการใช้เศษด้ายในปริมาณที่เหมาะสมไม่มากและน้อยจนเกินไป สามารถดัดแปลงรูปร่างได้ตามความต้องการและสอดคล้องกับแนวโน้มปัจจุบัน หากนำวัสดุเหลือใช้จากเศษเส้นด้ายมาประยุกต์ใช้ด้วยเทคนิควิธีที่เหมาะสม จะให้ความรู้สึกเรียบง่ายเป็นธรรมชาติสบายตาสบายใจ และมีผิวสัมผัสที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายแก่ผู้ใช้งาน

การเลือกใช้สีสันทัน เครื่องประกอบการแต่งกายที่มีภาพลักษณ์ที่ดีการเลือกใช้สีสันทันจะปรากฏออกมาในรูปแบบสี โครงร่างวัสดุตกแต่งอย่างเหมาะสม สีสันทันของเศษด้ายที่นำมาใช้เพื่อประกอบการตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุขภาพสตรีควรเป็นสีที่สื่อถึงความเป็นธรรมชาติ และไลโทนสีจะช่วยให้สามารถเป็นตัวเลือกสำหรับผู้ที่ต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี

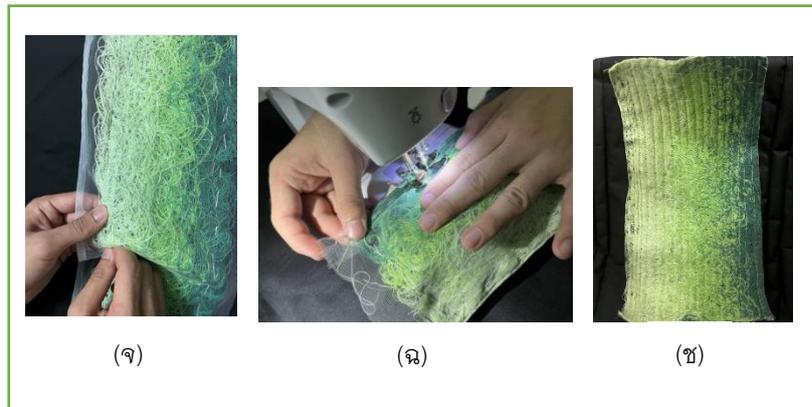
การเลือกใช้เทคนิค ในการตกแต่งวัสดุประกอบเครื่องแต่งกายสำหรับสุขภาพสตรี การใช้เทคนิคการโรยเส้นด้ายลงบนผืนผ้า จะทำให้มีลวดลายและมีลักษณะเด่นมีความแปลกทันสมัยมากขึ้น ให้ความรู้สึกสัมผัสได้เหมือนกับเส้นใยธรรมชาติ ซึ่งขั้นตอนการจัดทำวัสดุจากเศษเส้นด้ายด้วยเทคนิคการโรยเส้นด้ายมีกระบวนการผลิตดังต่อไปนี้

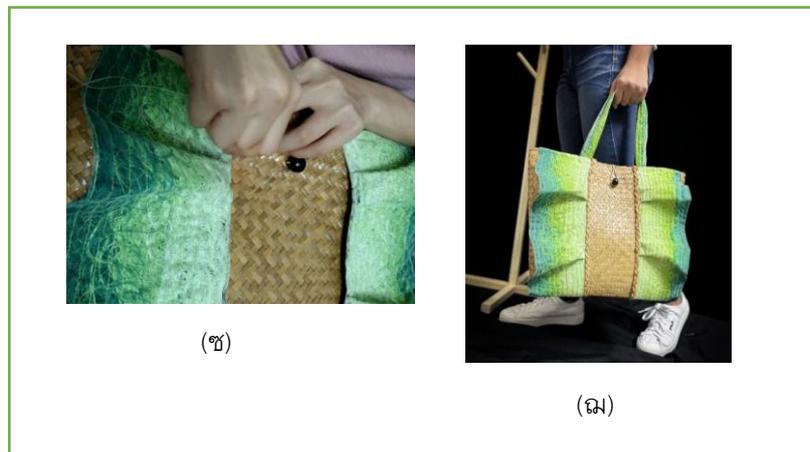
ภาพที่ 1 (ก) แสดงการเลือกผ้าดิบสีดำ (ข) แสดงการตัดผ้า (ค) แสดงขนาดผ้าที่ออกแบบ

ภาพที่ 2 (ง) แสดงการนำเศษด้ายโรยบนผ้าดิบ (ง) แสดงการโรยเส้นด้ายไล่สี

ภาพที่ 3 (จ) แสดงการคลุมน้ำตาข่ายและเนา (ฉ) แสดงการเย็บตริ่ง (ช) แสดงการเย็บสำเร็จ

ภาพที่ 4 (ช) แสดงการนำวัสดุไปตกแต่งประกอบกระเป๋า (ฉ) แสดงการนำไปใช้

สร้างต้นแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้ายที่ผ่านการพิจารณาจำนวน 4 ชิ้น เพื่อประเมินความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสุภาพสตรี

ตารางที่ 1 แสดงต้นแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้าย

รูปแบบที่ 1 :

เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบตะกร้า
ลักษณะ

เป็นทรงมือถือ ตกแต่งโดยรอบเป็นจีบระบายด้วยวัสดุจากเศษด้าย
ผ่านการใช้เทคนิคการโรยเส้นด้าย และไล้โทนสีส้ม

รูปแบบที่ 2 :

เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบกระเป๋า
ลักษณะเป็นทรงสะพายขึ้นไหล่ ตกแต่งด้านข้างของหน้าและหลัง
เป็นจีบระบายแนวตั้งด้วยวัสดุจากเศษด้าย ผ่านการใช้เทคนิคการ
โรยเส้นด้าย

และไล้โทนสีเขียว

รูปแบบที่ 3 :

เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบหมวก
ลักษณะเป็นโบว์ผูกติดรอบตัวหมวกด้วยวัสดุจากเศษด้าย ผ่าน
การใช้เทคนิคการโรยเส้นด้าย และไล้โทนสีน้ำตาล

รูปแบบที่ 4 :

เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีรูปแบบรองเท้า
ลักษณะเป็นแผ่นหุ้มด้านบนรองเท้า วางไขว้กันทั้งสองข้างด้วยวัสดุ
จากเศษด้าย ผ่านการใช้เทคนิคการโรยเส้นด้าย และไล้โทนสีส้ม

2. ผลการประเมินความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้าย

จากการนำรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้ายไปประเมินความคิดเห็นโดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสุภาพสตรี จำนวน 100 คน ได้ผลดังที่แสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษผ้า

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
รูปแบบที่ 1 ตะกร้า			
1. มีรูปร่าง ขนาด สัดส่วนที่เหมาะสม	4.50	0.50	เหมาะสมมากที่สุด
2. มีความประณีต สวยงาม คงทน	4.52	0.50	เหมาะสมมากที่สุด
3. มีเทคนิคการตัดเย็บเหมาะสม	4.49	0.50	เหมาะสมมาก
4. มีเอกลักษณ์ แสดงออกถึงคุณค่าของชิ้นงาน	4.54	0.50	เหมาะสมมากที่สุด
5. มีแนวโน้มแฟชั่นและเทรนด์ดี	4.47	0.50	เหมาะสมมาก
รวม	4.50	0.50	เหมาะสมมากที่สุด
รูปแบบที่ 2 กระเป๋า			
1. มีรูปร่าง ขนาด สัดส่วนที่เหมาะสม	4.41	0.51	เหมาะสมมาก
2. มีความประณีต สวยงาม คงทน	4.35	0.55	เหมาะสมมาก
3. มีเทคนิคการตัดเย็บเหมาะสม	4.42	0.49	เหมาะสมมาก
4. มีเอกลักษณ์ แสดงออกถึงคุณค่าของชิ้นงาน	4.45	0.51	เหมาะสมมาก
5. มีแนวโน้มแฟชั่นและเทรนด์ดี	4.54	0.50	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	4.43	0.51	เหมาะสมมาก
รูปแบบที่ 3 หมวก			
1. มีรูปร่าง ขนาด สัดส่วนที่เหมาะสม	4.04	0.40	เหมาะสมมาก
2. มีความประณีต สวยงาม คงทน	3.98	0.42	เหมาะสมมาก
3. มีเทคนิคการตัดเย็บเหมาะสม	4.05	0.50	เหมาะสมมาก
4. มีเอกลักษณ์ แสดงออกถึงคุณค่าของชิ้นงาน	3.95	0.59	เหมาะสมมาก
5. มีแนวโน้มแฟชั่นและเทรนด์ดี	4.01	0.55	เหมาะสมมาก
รวม	4.00	0.49	เหมาะสมมาก
รูปแบบที่ 4 รองเท้า			
1. มีรูปร่าง ขนาด สัดส่วนที่เหมาะสม	4.40	0.49	เหมาะสมมาก
2. มีความประณีต สวยงาม คงทน	4.42	0.55	เหมาะสมมาก
3. มีเทคนิคการตัดเย็บเหมาะสม	4.47	0.50	เหมาะสมมาก
4. มีเอกลักษณ์ แสดงออกถึงคุณค่าของชิ้นงาน	4.45	0.53	เหมาะสมมาก
5. มีแนวโน้มแฟชั่นและเทรนด์ดี	4.52	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	4.45	0.52	เหมาะสมมาก
รวมทั้งหมด	4.34	0.50	เหมาะสมมาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษผ้า โดยภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ค่าเฉลี่ย 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 เมื่อพิจารณาเป็นรูปแบบพบว่า รูปแบบที่ 1 ตะกร้า กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนเป็นอันดับที่ 1 ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 รองลงมา อันดับที่ 2 ได้แก่ รูปแบบที่ 4 รองเท้า ในระดับเหมาะสมมาก ค่าเฉลี่ย 4.45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52 อันดับที่ 3 ได้แก่ รูปแบบที่ 2 กระเป๋า ในระดับ

เหมาะสมมาก ค่าเฉลี่ย 4.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 และอันดับที่ 4 ได้แก่ รูปแบบที่ 3 หมวก ในระดับเหมาะสมมาก ค่าเฉลี่ย 4.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49 ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า การออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี ต้องคำนึงถึงขั้นตอนการศึกษาค้นคว้าเป็นขั้นตอนแรกของการออกแบบเครื่องแต่งกาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Prarom and Soodsang (2011) ที่ว่าการสร้างแนวคิดในการออกแบบใหม่และกรอบแนวทางการออกแบบก่อนผลิตจริง จะช่วยให้มีทิศทางในการออกแบบได้ดีขึ้น และเป็นการกำหนดภาพลักษณ์ใหม่ให้สินค้าของชุมชนมีภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนไปจากเดิม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Srikaew and Theppituck (2017) ที่ได้ทำการศึกษาขั้นตอนของการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี ระบุไว้ว่า ขั้นตอนแรกควรศึกษาข้อมูลของกลุ่มเป้าหมาย โครงร่างเงาของเครื่องแต่งกาย การกำหนดฤดูกาลของเครื่องแต่งกาย การศึกษารูปแบบของเครื่องแต่งกาย และการกำหนดระดับที่ตั้งทางการตลาดของเครื่องแต่งกาย ขั้นตอนต่อไปคือ ขั้นตอนการออกแบบประกอบด้วย การเลือกใช้ผ้า การเลือกใช้สีการกำหนดประเภทของเครื่องแต่งกายหรือโอกาสในการสวมใส่และหลักการออกแบบ ประกอบด้วย สัดส่วน จังหวะ ความกลมกลืน ความสมดุล การเน้นจุดสนใจ ความแตกต่างและเอกภาพ ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีคือ ขั้นตอนการพัฒนาคอลเลกชันของเครื่องแต่งกาย ซึ่งประกอบด้วยการสร้างโครงสร้างเครื่องแต่งกายและการจัดทำ และการทำแบรนด์เพื่อการจัดจำหน่าย

นอกจากนี้การออกแบบวัสดุจากเศษด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีเป็นการนำเศษวัสดุเหลือใช้มาสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ซึ่งผลงานที่ได้มี 4 รูปแบบ ได้แก่ ตะกร้า รองเท้า หมวก และกระเป๋า โดยผู้วิจัยพัฒนางานซึ่งคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ใส่ใจเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญต่อการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่มาจากทางเลือกใช้วัสดุ เน้นการนำเอาวัสดุเหลือใช้จากเส้นด้ายมาประยุกต์ด้วยเทคนิควิธีที่เหมาะสม คือเทคนิคการร้อยเส้นด้าย ส่งผลให้ผู้บริโภคได้รับความรู้สึกเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ สบายตาสบายใจ และมีผิวสัมผัสที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายแก่ผู้ใช้งาน อีกทั้งมีความเหมาะสมด้วย รูปร่าง ขนาด สัดส่วน ความประณีต สวยงาม คงทน มีเอกลักษณ์ มีสีสันที่เหมาะสมกับเทรนด์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการประเมินความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้าย พบว่า ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีจากวัสดุจากเศษด้าย โดยภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ซึ่งรูปแบบที่ 1 ตะกร้า มีคะแนนความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ รูปแบบที่ 4 รองเท้า อันดับที่ 3 ได้แก่ รูปแบบที่ 2 กระเป๋าและอันดับที่ 4 ได้แก่ รูปแบบที่ 3 หมวก ผลการวิจัยได้สอดคล้องกับ Chooseng et al. (2012) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์เศษเส้นด้ายไหมเหลือทิ้งเพื่อใช้ทำเครื่องประดับสตรี โดยผลิตชุดเครื่องประดับเศษเส้นด้ายไหมเป็นต้นแบบ จากนั้นนำไปฝึกอบรมถ่ายทอดความรู้ ซึ่งผลสำรวจความพึงพอใจของผู้รับการอบรมพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในการอบรมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีที่รังสรรค์จากวัสดุเหลือใช้ ยังเป็นที่สนใจและยังมีแนวโน้มที่จะได้รับการบริโภคสินค้าอย่างต่อเนื่องจากสุภาพสตรี สอดคล้องกับ Leerattanakorn (2017) ที่กล่าวไว้ว่า เพศหญิงเป็นเพศที่มีความตระหนักถึงประเด็นสิ่งแวดล้อมมากกว่าเพศชาย และมีแนวโน้มสูงที่จะเป็นผู้บริโภคสีเขียว

และช่วงอายุที่ 25-33 ปี เป็นผู้บริโภคสีเขียวมากที่สุด และสิ่งนั้นต้องเป็นประโยชน์และมีคุณค่าในสายตาของผู้หญิง ด้วยจึงจะมีผลต่อการตัดสินใจซื้อ (Armstrong & Kotler, 2009)

สรุปผล

แนวทางในการออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีสามารถนำไปใช้ในการออกแบบประกอบเครื่องแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีได้จริง เป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดีด้านสิ่งแวดล้อม ลดขยะมูลฝอย ส่งเสริมต่อยอดแนวคิดสร้างสรรค์ สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องประกอบการแต่งกายที่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน และเมื่อนำไปผลิตและจำหน่ายสามารถแข่งขันทางการตลาด นักออกแบบสามารถนำไปเป็นแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับสุภาพสตรี อีกทั้งเทคนิคการร้อยเส้นด้ายผู้ประกอบการหรือวิสาหกิจชุมชนที่มีการผลิตผ้าทอ สามารถนำไปเป็นแนวทางในการออกแบบเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์และจัดจำหน่าย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปจัดอบรมเป็นหลักสูตรระยะสั้นได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

1. จากการศึกษาในการออกแบบวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี ควรมีการส่งเสริมหรือสนับสนุนโดยเชื่อมโยงเครือข่ายในกลุ่มผู้ประกอบการต่าง ๆ
2. ผลิตภัณฑ์ที่จัดทำด้วยวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรี หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการพัฒนาช่องทางการจัดจำหน่ายไปสู่ช่องทางใหม่ ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย เช่น งานแสดงสินค้า หรือจำหน่ายทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผลจากการวิจัยเป็นแนวทางในการออกแบบการผสมผสานวัสดุตกแต่งอื่น ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่าของชิ้นงานต่อไป
2. ผลจากการวิจัยสามารถนำไปถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ได้รับสู่การเรียนการสอนทั้งในระบบและนอกระบบ การศึกษา หรือการฝึกอบรมระยะสั้น
3. ผลจากการวิจัยเป็นแนวทางในการศึกษา หรือสำหรับผู้สนใจในการรวบรวมองค์ความรู้ต่อยอดเรื่องเทคนิคการร้อยเส้นด้ายต่อไป

องค์ความรู้ใหม่

1. ได้แนวทางในการพัฒนาอาชีพ การออกแบบ สร้างสรรค์ วัสดุเหลือใช้จากเศษเส้นด้าย หรือเศษผ้าตามหลักของการออกแบบอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อการนำไปต่อยอดในการทำธุรกิจ หรือการฝึกอบรมด้านอาชีพได้ นักออกแบบในประเทศไทยมีอยู่จำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นแนวทางเพื่อให้ นักออกแบบหรือผู้ที่สนใจงานด้านการออกแบบสร้างสรรค์ เกิดความคิดในการปรับตัวและพัฒนาตัวเองตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

2. ขั้นตอนของการจัดทำวัสดุจากเศษเส้นด้ายเพื่อใช้ตกแต่งเครื่องประกอบการแต่งกายสำหรับสุภาพสตรีสามารถนำไปปฏิบัติตามวิธีการทำได้จริง และอีกทั้งยังสามารถนำไปปรับเปลี่ยนซ่อมแซม ดัดแปลงการประกอบเสื้อผ้าใช้เองในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเกื้อหนุนความรู้ที่ได้รับเป็นจุดเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เนื่องจากเทคนิคการร้อยเส้นด้ายทำให้ชิ้นงานเกิดรูปแบบลวดลายที่สวยงาม และมีความแปลกทันสมัยมากขึ้น อีกทั้งให้ความรู้สึกสัมผัสแก่ผู้ใช้ได้เหมือนกับเส้นใยธรรมชาติ

References

- Armstrong, G., & Kotler, P. (2009). *Marketing: An Introduction* (9th ed.). Prentice-Hall.
- Chooseng, K., Pradub, S., Kongkachuichay, S., & Chavalekyangkul, S. (2012). *Study of Utilization of Waste Silk Yarn for Making Women Accessories*. Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon.
- Government Savings Bank. (2017, Sep.). *Textile and Apparel Trends 2017*.
https://www.gsbresearch.or.th/wp-content/uploads/2017/10/IN_textlie_9_60_info.pdf
- Hattayanant, A. (2013). *Development of Fabrics with Special Yarns from Leftover Textile Waste*. Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon.
- Leerattanakorn, N. (2017). Determinants of Green Consumption of Generation Y in Chiang Mai, Thailand. *MFU Connexion*, 6(2), 1–21. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/MFUconnexion/article/view/241266>
- Noyraiphoom, J., & Intrachooto, S. (2017). Innovation Development Pattern of Upcycled Materials in Thailand. *Journal of Architectural/ Planning Research and Studies (JARS)*, 14(1), 47–60.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jars/article/view/104451>
- Ponglawhapun, A. (2021). The Role of International Fashion Trend in the Creation of Fashion Brand Identity From Cultural Capital (Case Study: Cultural Textile in Nan Province). *Journal fine arts Srinakharinwirot University*, 25(2), 83–102. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/jfofa/article/view/243769>
- Prarom, S., & Soodsang, N. (2011). Souvenir's Design Identities by Tai Lue Costume. The Tai Lue Community Ban Nongbua, Amphur Thawangpha, Nan Province. *Art and Architecture Journal Naresuan University (AJNU)*, 2(2), 25–34. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ajnu/article/view/26397>

- Silpcharu, T. (2017). *Research and Statistical Analysis using SPSS and AMOS*. V. Inter Print.
- SL Thai Textile. (2020, March 12). *Yarn Properties and Characteristics*. <https://slthaitextile.com>
- Srikaew, T., & Theppituck, T. (2017). Design of Female Apparel for the Green Consumers. *Journal Academic Arts, Architecture, Naresuan University*, 8(1), 125–141.
- Soodsang, N. (2016). *Research Methodology in Design*. Odeon Store.
- Textile Industry Development Institute. (2022). *Situation of Thai Textile and Garment Industry in April 2022*. <https://www.thaitextile.org/th/insign/detail.3049.1.0.html>
- Thitajaree, G. (1991). *Creativity*. Faculty of Education, Chulalongkorn University.
- Umasin, N. (2018). *Innovative Textiles from Etlingera Elatior Fiber to Fashion Lifestyle Product Utilizing Sustainable Theory*[Doctoral dissertation, Chulalongkorn University].
- U–Tiswannahkul, P. (2011). *Management of Fashion Products*. Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University.